

De olifant van de bovenbuurman

Ander werk van Roos van Rijswijk

Onheilig (roman, 2016)
Anton Wachterprijs 2016

ROOS *van* RIJSWIJK

***De olifant van
de bovenbuurman***

Met illustraties van Sylvia Weve

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2018

Copyright tekst © 2018 Roos van Rijswijk
Copyright illustraties © 2018 Sylvia Weve

Voor overname kunt u zich wenden tot
Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag en binnenwerk Brigitte Slangen
Omslagillustratie Sylvia Weve
Foto auteur Irwan Droog

ISBN 978 90 214 0899 6 / NUR 303
www.querido.nl
www.roosvanrijswijk.nl

Gaatjesvloer

De olifant van de bovenbuurman en de bovenbuurman hebben een missie: een vloer vol gaatjes. Dat ventileert zo lekker. Ze hebben er al zevenentachtig geboord. Bij achtentachtig breekt de boorkop.

‘Verdomme,’ zegt de bovenbuurman, ‘dat is de derde al.’

Olifant kijkt beteuterd naar de gaatjesvloer. Ze moesten er nog maar een stuk of veertig. Zal je net zien dat op zondag alle ijzerzaken zijn gesloten, en dat ze uitgerekend deze week de toegang tot de Gamma ontzegd is – terwijl, Olifant kan er ook niks aan doen dat ze die gangpaden alleen maar voor dunne mensjes bouwen.

‘Misschien,’ zegt Olifant, ‘moeten we aan de burens vragen of we er eentje mogen lenen.’

De bovenbuurman denkt even na.

‘Nee,’ zegt hij ten slotte, ‘dat kunnen we niet maken, het is weekend, dan moet iedereen lekker zelf kunnen boren.’

Olifant knikt. Wat is de bovenbuurman toch een invoelende persoon.

Passie

‘Ik zit de hele fucking dag maar een beetje niks te doen,’ moppert de olifant van de bovenbuurman tegen de bovenbuurman. ‘En dan kom jij terug van je werk en wil je in je eentje skippyballen. In je eentje! Ik ben er klaar mee.’

De bovenbuurman staakt verrast het schuren van een verwarmingsbuis.

‘Je gaat toch niet weg?’ zegt hij. ‘Wie wil er nou een olifant?’

De olifant haalt haar schouders op en laat bedroefd haar slurf hangen.

‘Dit is een levensfase. Je moet gewoon een passie vinden,’ oppert de bovenbuurman. ‘Kijk naar mij. Sinds ik de cursus “Percussie in en rond het huis” heb gevolgd, ben ik veel gelukkiger!’

Olifant knikt. Ja, inderdaad, de bovenbuurman ziet er veel beter uit sinds hij zijn gevoe-

lens kan uiten in zijn klankspeeltuin. Dan denkt ze aan vroeger; hoe haar moeder altijd zei dat ze iets met haar dragende stem moest doen. Zingen bijvoorbeeld. En moet je haar nu zien zitten: een uitgebluste grijze vlek met een nicotineverslaving. Vloeren leggen kan ze, en nou ja, een klein beetje tapdansen, maar dat stelt helemaal niks voor.

De akoestiek van de badkamer blijkt fantastisch. Terwijl de olifant al douchend de titel-*song* van *Titanic* covert, pinkt de buurman aan de andere kant van de deur een traantje weg. Nét Céline Dion. Hij trekt zich terug op het balkon, waar hij met grote uithalen naar de warme nacht jankt, omdat het leven zo prachtig is.

Zevenenvijftig zeeën

De olifant van de bovenbuurman heeft een probleem. Ze nemen niet op.

‘ZE NEMEN NIET OP!’ gilt ze, en ze zet voor de zekerheid de telefoonspeaker nog iets harder.

Of ze niet gewoon een whatsappje kan sturen, vraagt de bovenbuurman, zoals normale mensen doen; sowieso, wie heeft er überhaupt nog een vaste telefoon, nu hij er hardop over

nadenkt, loopt de olifant op vele fronten vreselijk achter de huidige realiteit aan. Dan roept hij dat een hele middag een keiharde kiestoon door zijn huis een soort Japanse martelmethode moet zijn, in dezelfde categorie als druppels water op je voorhoofd, tik tik tik, tot de druppels aankomen als loden tranen.

‘Er zijn geen olifanten in Japan,’ snauwt Olifant, en dan steekt ze haar poten hoog in de lucht zodat de gietijzeren kroonluchter, het erfstuk van de bovenbuurmans oma, vermaard klompdanseres, naar beneden lazert, maar dat maakt haar helemaal niks uit, hoe denkt die idioot dan dat ze met die stompe ondingen een whatsappje kan sturen. Of, *while she’s at it*, een lampje indraaien.

‘Nou?’

De bovenbuurman zwijgt. Nors gaat hij verder met het ophangen van alle zevenenvijftig zeegezichten die hij net van een bevriend kunstenaar heeft gekregen. Het is veel te warm voor een middag boren in beton, maar iemand

moet het doen, en de olifant drentelt alleen
maar om die telefoon heen. Een draaischijf.
Met d'r stomme slurf.

'Maar wie neemt er dan niet op?' vraagt hij
tot slot voor de lieve vrede.

Even zijn ze allebei stil. Ineens lijkt die kies-
toon niet meer op een kiestoon, maar op iets
wat aftelt tot een gruwelijk moment. Heeft Oli-
fant een ander? Wat houdt ze nog meer geheim
voor de bovenbuurman?

De olifant slaat giechelend haar oren voor
haar ogen.

'Ooooo,' zegt ze, 'wat érg. Ik ben het alweer
vergéten. Het zal de leeftijd zijn.'

De bovenbuurman zucht. Hij staart naar ze-
venenvijftig zeeën en probeert zich te herinne-
ren hoe oud olifanten ook alweer kunnen
worden.